

Lourdes, 4 mei 2015

Homilie

Er zullen onder u maar weinig mensen zijn die nog nooit iets hebben gezien van het televisieprogramma *All you need is love*. (Ik zou haast vragen: wilt u de vinger opsteken?) Al jaren is het een kijkcijferkanon op de commerciële omroep. Robert ten Brink gaat als Doctor Love op pad om mensen die van elkaar houden bij elkaar te brengen of stellen die uit elkaar zijn gegroeid weer met elkaar in gesprek te laten gaan. Het is mooi om mensen te zien die verliefd zijn ... ze stralen helemaal ... ze kunnen niet zwijgen ... ze willen het wel van de daken schreeuwen ... de hele wereld mag het weten. *Die ander is geweldig ... precies wat ik nodig had ... een aanvulling op mijn leven ... hij maakt mij compleet ... zij laat mij zijn wie ik ten diepste ben. Lotsbestemming.*

Zo'n soort ervaring heeft ook de apostel Paulus gehad toen Hij de Heer leerde kennen. Op weg van Jeruzalem naar Damascus werd hij van zijn paard geslingerd en hoorde de stem van Christus. Deze ontmoeting heeft zijn leven drastisch veranderd: Saulus werd Paulus, de vervolger werd een verkondiger en zijn hele leven werd voortaan bepaald door het vuur van het Evangelie dat in hem brandde. Daarom kon Paulus ook zeggen: *Dat ik het Evangelie verkondig is voor mij geen reden om te roemen: ik kan niet anders. Wee mij, als ik het Evangelie niet verkondig!* We hebben het zojuist gehoord in de eerste lezing. Het zijn de woorden van een man die zo gegrepen was door de persoon van Jezus Christus dat hij niet anders kón dan erop uit trekken om de blijde boodschap te verkondigen en alle mensen tot geloof te brengen. Daarmee is Paulus hét voorbeeld geworden van een apostel en missionaris: iemand die de vreugde van het evangelie niet voor zichzelf houdt, maar het deelt met de mensen om hem heen. Niet uit keuze, maar omdat hij niet anders kan. Hij moet wel!

Zo is het alle eeuwen door gegaan. Mensen hebben de blijde boodschap van Jezus gehoord en het is in hun hart gaan leven. Ze hebben het doorgegeven en niet voor zichzelf gehouden. We kunnen hierbij denken aan de grote geloofsverkondigers uit de traditie van onze Kerk: bisschoppen, priesters, religieuzen en missionarissen. Zij hebben het evangelie gebracht naar mensen die nog nooit van Christus hadden gehoord. Maar laten we ook denken aan de vele gelovigen die de rijkdom van het geloof hebben doorgegeven, van generatie op generatie. In het gezin, op school, in het verenigingsleven en natuurlijk in de parochie. Zelfs op momenten waarop het niet voor de hand lag om je geloof openlijk te belijden ... zelfs in groot gevaar ... zelfs in tijden van vervolging ... hebben zij het vuur brandend gehouden. Tot op de dag van vandaag.

In onze tijd staan we voor de uitdaging om dat vuurtje brandend te houden. Sterker nog ... om het te laten oplaaien in de harten van de mensen. Te midden van alle veranderingen en problemen waar we mee te maken hebben. Uiteindelijk gaat het niet om kerken en structuren alleen, het gaat niet om parochies en gemeenschappen ... het gaat om de persoon van Jezus en om wat Hij kan doen in het leven van een mens. Paus Franciscus heeft het heel mooi verwoord in zijn apostolische exhortatie *Evangelii Gaudium* (de vreugde van het evangelie): *Wie Jezus ontmoet – echt ontmoet – zal ervaren dat zijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn. Wie Hem echt binnen laat komen, komt los van allerlei zaken die zo belangrijk lijken in onze wereld. En wie dat heeft mogen ervaren kán het niet voor zichzelf houden. Hij moet het doorgeven en verkondigen. Het is een vreugde die overstroomt.*

Het jaarthema van Lourdes - *de vreugde van de zending* - sluit aan bij de exhortatie van de paus. Het wil ons laten stilstaan bij ons eigen geloof en bij de roeping die we allemaal van God ontvangen hebben om dat geloof uit te dragen in de wereld waarin we leven. Een waardevolle roeping ... een mooie opdracht, die we alleen goed kunnen waarmaken als we echt iets uit te dragen hebben, als we er zelf vreugde in vinden, als we laten zien dat het geloof belangrijk voor ons is. Of zoals de paus het zegt: *Sommige christenen zien er uit, alsof ze rechtstreeks van een begrafenis komen. Anderen leven in een eindeloze vastentijd, zonder dat het ooit Pasen wordt. Dat kan niet zo zijn. Het evangelie is vreugde en liefde. Dan kunnen wij niet stijf en zuur blijven.*

Het is de hoogste tijd om de hand aan de ploeg te slaan. Jezus zegt het met zoveel woorden in het evangelie: *De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten* (Lc. 10, 2). Er is veel werk. De wereld smacht naar liefde, naar vreugde, naar goedheid, naar God. Wij allemaal zijn arbeiders voor Gods oogst. Wij zijn allemaal geroepen om de handen uit de mouwen te steken en werk te maken van ons geloof. Om te getuigen van Gods liefde en trouw in de wereld van vandaag.

Tegelijkertijd hebben we ook mensen nodig die ons daarin voorgaan en die ons laten zien dat de vreugde van het evangelie de moeite waard is om je leven voor te geven. Hier bij het altaar ziet u bisschoppen, priesters en diakens. U ziet pastoraal werkers en religieuzen. Mensen die zich geroepen weten om het evangelie te verkondigen in woord en daad. Om hun leven daaraan toe te wijden. Wie u niet direct herkent – maar ze zijn er wel degelijk – dat zijn de priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht. Deze week dienstbaar aanwezig in een aantal parochiegroepen. Twaalf studenten in totaal. (Hoezo symbolisch?)

Waarschijnlijk heeft de leiding van deze bedevaart mij niet voor niets gevraagd om vandaag de homilie te verzorgen. U zult het mij dan ook hopelijk niet kwalijk nemen dat ik – als rector van de priesteropleiding van ons bisdom – even stil sta bij deze jonge mannen. Om met Paulus te zeggen: *Ik kan niet anders. Wee mij als ik het niet doe.*

Onze seminaristen zijn stuk voor stuk jonge mensen die in hun leven Christus hebben leren kennen. Sommigen hebben het met de paplepel ingegoten gekregen door hun opvoeding, anderen werden door een bijzondere ontmoeting op het spoor gezet van het geloof of hebben het leren kennen tijdens een bedevaart of de wereldjongerendagen. Ze zijn gefascineerd geraakt door de persoon van Jezus en zijn blijde boodschap. Zij voelen zich geroepen om de vreugde van het evangelie te verkondigen en willen aan die roeping gehoor geven door priester te worden. Daarom wil ik vandaag vragen om uw gebed voor hen, want het is geen vanzelfsprekende keuze vandaag de dag. Wilt u voor ze bidden? Opdat ze mogen volharden in hun roeping en priesters mogen worden naar Gods hart.

En tot de jonge mensen - die met ons meegegaan zijn op bedevaart - wil ik zeggen: *Hier in Lourdes ontdek je de vreugde van het geloof. Je ziet welke kracht het geloof biedt aan mensen die het moeilijk hebben ... hoeveel troost het kan geven aan mensen met verdriet ... hoeveel inspiratie aan mensen die niet weten hoe ze verder moeten – met hun leven – met de kerk. Sta open voor die ervaringen. Sta open voor de vele betekenisvolle ontmoetingen in Lourdes. Ontmoetingen met de mensen om je heen, maar zeker ook de ontmoeting met Jezus Christus. Zoek de stilte ... leg Hem de vraag voor wat Hij wil met je leven ... en laat Hem spreken in je hart. Dan zul je ontdekken wat jouw roeping is, wat jouw leven vervult en wat jou gelukkig maakt. Dat kan van alles zijn. Maar geloof mij ... het zal niet de eerste keer zijn dat iemand hier in Lourdes tot de ontdekking komt dat God hem roept om priester te worden.*

Zo hebben wij allemaal onze weg te gaan in het leven. Hebben we allemaal onze eigen roeping. Laten we bidden dat we deze week kracht en inspiratie krijgen om gestalte te geven aan onze gemeenschappelijke roeping: *getuigen te zijn van de vreugde van het evangelie.* Amen.